

Pitigrilli „Kokain“-jára, „A 18 karátos szüze“ és Tamás István „Kék vonat“-jára. Meglátásai merészek, biztosak; egyes helyeken meglepően hüek.

Stern János szakács segéd állásba jut egy városi étterembe. Sok a munka: reggeltől estig robotol a konyhán. Erős nyári meleg: a konyha tüzénél még melegebb van. A napok múlnak. Nemi szenvedélyeit egyre gyakrabban lehüti Mancival, a szobalánnyal. Rajtakapják őket. Mancit elcsapja a főnök: csakhamar ő is utána megy. Krízis van: a főnök leépít. Munkanélküli, csavargó. Mancit gazdag szeretőt talál; kitarthatja egy darabig Jánost. Később, hisztérikusan kidobja. Barátja futballcsapathoz szerződött, ahol kap egy pár garast, amiből megél. Fáj az élet; a semmittevés: gyötör a munkanélkülség. Szerelmi kalandok egymást kergetik. Jön a bemutatkozás napja az első, nagy meccs. Szerencsétlenül megsérül. Kórház, orvos, látogatások, megint keblek, derekak, csókok: üző vágyak. Megjön a síró édesanya: hazakerül. Otthon uccasarkon lődörgő munkanélküli. Hamiskártyás barátja elcsalja kávéházba: segít neki csalni. Züllik.

Nyernek. Elmennek a „nőhöz“. Ismét kielégülés. De most már elég, ... mert nemi bajt kapott. Nincs pénze. Szülei nagyon szegények. Orvoshoz kell menni. Szomorúan fogja aranyóráját és megindul a zálogház felé.

Egy ifjú lélek rapszódikus csapkodása ez a kis regény. Ifjúság, tapasztalatlanság, utazás, robot, munkanélküliség, proli élet, csavargás, nők, keblek, ágyékok, térdek és mezítelenségek szerelmes zenéje, extázis és ... kielégülés zuffolásig százötven oldalon.

Tagadhatatlan, hogy vannak nemi vágyak, érzések, hogy ennek kielégítési szükségességét jobban érzi egy élet-erős ifjú, mint egy korosodó férfi: de hogy egy ifjú lélek élete, küzdelme, fejlődése és képzelete ennyira telítve legyen nemi vágygal, ... ez mégis sok egy érző kebelnek.

Reméljük, hogy Schwalb Miklós a „Fiú a konyhából“ regény írójának előkészületben lévő új regénye nem lesz ennyire túlfűtött és émelygős az örökös kéjelgésektől.

A könyv kiállítása elég szegényes, telítve bántó sajtóhibákkal.

Lévay Endre

Beszámoló a »Híd« szentai kiállításáról

A jelenné vált jövő már mult. A „Híd“ mult számában jelzett kiállítása lezajlott. Hetek nehéz munkájának volt 15–20-ig az aratása. Csendes, öntudatos munka ünnepe volt ez a „Híd“ ifjúságának s talán még inkább a „mi“ négy fiatal művésznünknek, akik első művészi bemutatkozásukat ünnepelték.

A kiállítás már lezárult. A képeket, szobrokat széthordták. A puszta teremben nem hangzik a látogatók zsongása, elült a nagy esemény, a siker első lelkes izgalma. Jogos büszkeségünk, a megvalósulás érzelmi hangjai helyett, a nyugodt mérlegelés, a még

előbbre törtetni akarás nyilt szemű céltudatossága lépett.

Mégis el kell ismerni, szép volt és jól esett az ifjúság lelkes lendületében és tehetségében gyönyörködni. Hisszük, hogy ezzel a kiállítással közvetlenül a szentiaiak s a kiállítás vidéki látogatói, de közvetve mindenkinél, aki csak erről a kiállításról tudomást szerzett, megtörik a varázs. Mi is tudunk alkotni! Nekünk is vannak művészeink! Voltak olyanok is, akik szegénységüket elfeledték. A kiállítás; kicsiny, (70 kép és szobor) elég kezdetleges mondták. Nem vették tekintetbe, hogy a ki-

állító fiatal művészek mindegyike kezdő. Legnagyobb részben alig volt a város határán túl, nem is tanult s alkalmat sem lehetett, hogy híres alkotásokat láthasson s így tanulhasson. Sokan magukat a kiállító művészeket hasonlítgatták össze. Mennyire hibás ez, mikor mindegyikük hajlama és tehetsége egészen más irányú.

Igy például Tóth Jóska, tele van lobogó képzelettel. Nagyvonalú. Szereti a mozgást. A munkások és halászok munkái a tárgyai. Eredeti. A másik Tóthnak, Tóth Istvánnak a forma érzéke a nagyobb. Ő viszont a nyugalmat kedveli.

Majlend szeret elpepecselni. Mindent túl jól akar kidolgozni; Bálint szélesebben dolgozik, csak a legfontosabbat teszi vászonra. Az egyiknek eszménye, hogy mindent a lehető legpontosabban adjon vissza, míg a másik a hangulatot keresi s ami a fő Bálintnál már levegőt, tiszta színt és szép formát is lehet találni, míg Majlend egyelőre jól, azaz mindent visszaadni.

Hogy mi lesz belőlük, azt senki sem tudhatja előre. A művészpálya rögs s az élet nehézségei mellett még a művészettel, a formákkal, kifejezésekkel is küzdelmet kell vívniuk, hogy csak egy lépést is tehessenek előre. Ingyen semmit se adnak. Itt is keresztül kell másznia mesebeli meredek üveghegyen. Hogy feljutnak-e a csúcsra, nem tudjuk. Kívánjuk, különösen amióta bemutatkoztak, s megmutatták, hogy tehetségük a siker reményével

kecsegtet. — A segélyre szorulóknak közül egyelőre Tóth Jóskának biztosította a közönség megértése és szeretete, amely oly látogatottá tette a kiállítást, hogy megkezdje az utat fel az üveghegyre, a művészet tiszta magasságába. Ez a siker, hisszük még nagyobb tevékenységre fogja bírni és felduzzasztja a lelkes pártoló-gazdát, hogy többit is útra segítse. Hisz a művészet közkinccs. Mindnyájunké és mindnyájunk lelkéből szól. Ezek a fiúk is a mi szemünkkel, a mi vágyainkkal szemlélik festik és mintázzák a halászokat, munkásokat, a rónát és a vízágakat.

Egy biztos, a jövőben minden hasonló megmozdulás könnyebben fog menni. Nagy volt a kiállítás erkölcsi sikere. Az egész magyarság szeretete és megértése kísérte. Az anyagi eredmény is a 25 eladott kép és szobor, kb. 40 pártolótag — a gazdaságilag oly súlyos időben sokat jelent.

Szép diadal volt ez a kiállítás a közöny felett. Azt hiszem, hogy a most elvetett mag szépen kifog kelni. Gyümölcsöt is fog hozni, ha eljő az ideje. A mi szeretettünk, áldozatkészségünk eredményét. Ezt ápoljuk, ezért fáradunk. Ez a siker csak első állomása az ifjuságnak. Ezer feladat vár még rá. A négy művészt nem kell biztatnunk. A kiállítás öt éves évfordulóján tervbevevett újabb bemutatkozáson majd megmutatják mennyire magasra jutottak fel Parnasszuson.

Sz. G.

---

felelős szerkesztő és kiadó LÉVAY ENDRE
Szerkesztőség és kiadóhivatal SUBOTICA, Sienkievičeva ulica 23.
A kéziratokért nem felelünk és azokat vissza nem adjuk.
